

ФАТЕВ №6 (38) чэрвень 2007 НОСТЕВ

„Я ёсьць дарога, праўда
й жыцьцё”

(Ян 14:6)

Выданье рымска-каталіцкай пафадіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Іду́чы за крýжам

з Эўхарыстыяй па вуліцах Беларусі

Працэсія Божага Цела для многіх людзей Жлобіна, нават ня веруючых, сталася ўжо звычайнай. Як і для шматлікіх іншых гарадоў і вёсак Беларусі. Звычайнай, аднак ня менш уразливай, ня менш узрушаючай і захапляльной. Для вернікаў гэта магчымасць вызнаць сваю веру, для няверуючых - адно зь нешматлікіх прыпамненняў аб існаванні Бога. Менавіта таму гэта так важна, менавіта таму мы гэтага так чакаем, менавіта таму штогод бачым падчас працэсіі пачым мінакоў, якія, зауважыўшы вернікаў, што ідуць за крýжам, упрайскі жагніцца, альбо адварочваюцца, спрабуючы адмахнуцца ад Бога...

Пэўна, што ўсё мы верым у Бога, любім Яго, ходзім да касьцёла, але ці гатовыя мы паказаць гэтую любоў? Ці гатовыя мы вызнаць сваю веру на вачох у многіх людзей? Не зважаючы на шматлікія “але” - а раптам калегі з працы ўбачаць, а раптам сябры і г.д. Напэўна, ня кожны з нас можа зрабіць гэта свободна і без ваганьня. І становіцца сумна. Заўсёды, калі мы просім Пана Бога аб чымсьці, Ён нам дапамагае, а мы? Няўжо мы хоць раз не можам адказаць Яму ўзаемнасцю? Прызнацца, не баючыся нечых позіркаў, прызнацца, што мы належым да Ягонаха Свято-Гасцініцы. Толькі адзін раз на год выпадае нам такая цудоўная магчымасць – паказаць усім, што мы – хрысьціяне, сапраўдныя хрысьціяне.

Наогул, гэта вялікае шчасце: прыйсці па вуліцах гораду, несучы фігурку Езуса ці Маці Божай, ці праста ісъці і съпываць рэлігійныя песні... Здаецца, менавіта гэта і надае сэнс нашаму жыццю, бо крýжовы шлях, Эўхарыстычная працэсія – гэта і ёсьць дарога збаўлення, дарога, якая прывядзе нас на Неба. Свайм добрым прыкладам мы паказваем шлях да шчасця кожнаму чалавеку, які яшчэ ня ведае Бога, каб Ён адaryў яго ласкай веры, дапамагаем выбраць правільную жыцьцёвую дарогу. Добра, што ў нашым родным Жлобіне мы можам публічна выказаць сваю любоў да Пана Бога, і падобныя мерапрыемствы праходзяць у нас ужо даўно. Але ж ня ўсё гарады, ня

ўсё вёскі маюць такую магчымасць. На жаль, не паўсюль улады дазваляюць вернікам несыці крýж і ісъці за ім. Але для тых, хто такую магчымасць мае, гэта заўсёды вялікая ўрачыстасць, якую адчуваюць ня толькі дарослыя, але й дзеці, усе адзетыя па-святочнаму, дзяўчынкі ў белых сукенках, паўсюль чуваць, як б'юць званы...

Як і раней, у гэтым годзе наша працэсія Божага Цела пачалася ля капліцы сьвятога Казіміра. Пасля, па праезжай частцы цэнтральнай вуліцы гораду да крýжа, які стаіць на месцы, дзе раней дзейнічаў касьцёл (зараз будынак музэя). Гэта першы стацыя нашага крýжовага шляху. Самая маленькая пафадіяне занесьлі свае малітвы вяночкам да Божай Міласэрнасці. Гэта так цудоўна бачыць, як такія маленькія “анёлы” ўжо ведаюць малітвы і з ўсёй шчырасцю вызнаюць сваю веру, паказваюць сваю любоў да Езуса. Наступнай стацыяй была плошча Вызваліцеляў, побач з райвыканкамам, дзе мы занеслі малітвы ня толькі за тых, хто абараняў наш горад у жудасных часах Другое Сусветнае вайны, але й за ўсіх жлобінчан, якія зусім ня ведаюць Бога, каб добры Бог паказаў ім сапраўдную дарогу жыцьця.

працяг на 2 стар.

Далей стацыя была каля будыніча-мантажнага трэсту №40. Пасьля ўсе, перапоўненая радасцю вызнаныня веры, вярталіся да капліцы.

Вельмі цікава было прайсці па вуліцах горада і адчуць нейкую незразумелую асалоду таго, што ты хрысьціянін. Ня кожны дзень выдаецца нам магчымасць паказаць усім моц сваёй веры. Але ж ня ўсе мы гатовыя гэта зрабіць: некаторыя саромеюцца таго, што яны каталікі, але ж гэта няправільна. Каталікі - найбуйнешая хрысьціянская канфесія. Мы не зъяўляемся

27 траўня 2007 года... гэты дзень застанецца назаўсёды ў памяці нашых маленікіх парафіянаў, якія ў гэтым годзе ўпершыню прыступілі да Святой Камуніі. Дзевяць дзетак нашай парафіі ў нядзелю 27 траўня падчас святой Імши прынялі ў свае сэрцы Езуса Хрыста, ачышчаныя напярэдадні ў сакрамэнце пакаянья. Цела і Кроў Хрыста ім удзяліў ксёндз-пробашч Леанард Акалатовіч.

На працягу ўсяго тыдня да гэтай знакавай падзеі, усе дзецы павінныя былі здаць іспыт па рэлігійных ведах, да якога іх рыхтавала катэхетка Маліка Атоева. Напэўна, гэты іспыт –

“другасортны-мі”, як часам нас спрабуюць акрэсліць. “Трэба саромеца паліць, піць, гуляць, штосьці дрэннае рабіць” – кажа наш прабашч ксёндз Леанард Акалатовіч.

Пасьля гэтых ягоных слоў многія парафіяне пераканаліся і вырашылі ўсё ж такі пайсьці, а пасьля былі вельмі задаволенныя гэтым сваім выбарам, гэтым сваім “подзвігам”. У працэсіі прынялі ўдзел ня толькі жлабінчане, але і вернікі з парафіі святога Антонія Падуанскага з Рагачова. Крыжовы шлях – гэта ня толькі выраз нашай веры, але, у першую чаргу, свята Езуса Хрыста, які прысутнічае ў Эўхарыстыі. Ён таксама разам з намі жадае прайсці па вуліцах, каб удзяліць шчодрае бласлаўленыне ўсім жыхарам гарадоў і вёсак нашае Радзімы.

Мы заўсёды павінны памятаць, што найвышэйшай мэ-

Ідучы за крыжам

тай, найвышэйшым дабром для вернікаў зъяўляецца Бог. А далаучаемся мы да Бога толькі праз веру і любоў, бо гэта адзінныя дарогі збаўлення. Гэтыя каштоўнасці надаюць сэнс жыццю, зъяўляюцца крыніцай сілы і радасці. И мы, хрысьціяне, павінныя берагчы гэта і паказваць іншым асалоду атрыманыя гэтых Божых ласкаў. Мы павінныя захоўваць сваю веру, бо той, хто не беражэ веры, не паглыбляе яе і признае штосьці вышэйшым і важнейшым за Бога, наклікае на сябе найбольшае няшчасце – пазбаўленыне вечнай радасці ад праўданія з Богам у Небе.

Алена МІРАНОВІЧ

Першая камунія ў Жлобіне

быў самым першым сур'ёзным экзаменам у жыцці дзетак.

Як і штогод вясной, калі ўжо зелянне і квітненне зямля, касьцёл дае магчымасць дзеткам прымаць у свае душы жывога і сапраўднага Езуса Хрыста. Гэтае свята стала значнай падзеяй ня толькі ў жыцці дзяцей і іх бацькоў, але таксама і ў гісторыі парафіі: дзеци сіпявалі песні, расказвалі вершы аб любові да Пана Бога. Пасьля заканчэння ўрачыстасці дзеци, а пасля і іх бацькі шчыра падзякувалі пробашчу і катэхетцы за ўдзяленыне і падрыхтоўку да прыняцця

сакрамэнту Эўхарыстыі.

Падчас абрэду дзеци далі абяцацьні заўсёды быць вернымі Богу і Касцёлу, свае веды паглыбляць, чытаючы розную рэлігійную літаратуру, а таксама дзеци паабяцалі ня піць алькаголю і не паліць аж да заканчэння сярэдняе школы.

Пасьля Першай святой Камуніі тыя, хто яе прыняў, адзначалі «белы тыдзень», на працягу якога яны ва ўрачыстым белым адзеніні, што сымбалізуе чысьціню, штодзённа ўдзельнічалі ў Эўхарыстыі.

Алена МІРАНОВІЧ

30-годзьдзе съятарства рэктара МВДС ксяндза-доктара Яна Саламона

27 траўня 2007 г., ва ўрачыстасці Спасланнія Духа Святога, у Міждыяцэзіяльнай вышэйшай духоўнай сэмінарыі імя святога Тамаша Аквінскага адбылося съяtkаванье 30-й гадавіны съятарскага пасъячэння рэктара сэмінарыі ксяндза-доктара Яна Саламона.

Падчас урачыстай съятоі Імши, якую з гэтай нагоды цэлебраваў сам дастойны юбіляр у капліцы сэмінарыі, усе прысутныя маліліся, просячы Божых ласкаў для ксяндза рэктара, а таксама новых съятарскіх пакліканьняў у нашай Айчыне.

На пачатку літургіі ксёндз Ян адзначыў, што гэтую Эўхарыстыю цэлебруе як падзяку Богу за 30 гадоў съятарскага служэння, за сваіх аднакурсынікаў, якіх было 17 — як жывых, так і ўжо памерлых, — а таксама за ўсіх людзей, зь якімі Пан Бог даў яму сустрэцца на яго съятарскім шляху. У гаміліі съятар засяродзіў увагу на ролі Духа Святога ў Касцёле, а таксама на важнасці і выключнасці служэння, якое вынікае з сакрамэнту съятарскага пасъячэння.

Зъяўртаючыся да студэнтаў, ксёндз Ян заахвоціў іх не баяцца цяжкасцяў, што могуць узнікаць на шляху да Хрыстовага съятарства, паколькі з перспектывы 30 гадоў жыцця ў съятарстве ён можа ўпэўнена сказаць, што калі б сёньня зноў стаяў перад выбарам жыццёвага шляху, без ваганья выбраў бы съятарства.

Даведка:

Ксёндз Ян Саламон нарадзіўся 12 сакавіка 1952 г. ў Польшчы. Сярэднюю аддукацыю атрымаў

у 1971 г., пасъля чаго паступіў у духоўную сэмінарыю. 18 сакавіка 1977 г. атрымаў навуковую ступень магістра тэалёгіі.

Пасъля заканчэння сэмінарыі 29 траўня 1977 г. атрымаў съятарскае пасъячэнне і напачатку служыў вікарьем у парафіі святога Мікалая ў г. Сылесіне, а потым у парафіі Святога Крыжа ў г. Коле.

З 1982 па 1984 год вучыўся ў Люблінскім каталіцкім універсytэце, дзе атрымаў навуковую ступень ліцэнцыята тэалёгіі, пасъля чаго працаваў вікарьем спачатку ў парафіі Ўнебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі ў г. Літне, а потым у парафіі Ўнебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі ў г. Влацлаўку і разам з tym займаўся навуковой працай.

20 чэрвеня 1989 г. пасъля здачи неабходных экзаменаў і абароны доктарскай дысэртацыі атрымаў навуковую ступень доктара фундаментальнай тэалёгіі.

З 1989 па 1991 год працаваў вікарьем у парафіі святых Апосталаў Пятра і Паўла ў г. Цехацінку. 12 студзеня 1991 г. ксёндз-доктар Ян Саламон прыехаў у Беларусь. Тут ён на пачатку працаваў выконваючым абавязкі прафесійнага парафіяў ў г. Светлагорску, г. Жлобіне і г. Рагачове, а 12 верасня 2003 г. быў прызначаны рэктарам Міждыяцэзіяльнай вышэйшай духоўнай сэмінарыі імя святога Тамаша Аквінскага ў г. Пінску.

Жадаем Вам, паважаны ксёндз Ян, Божага благаслаўлення, апекі Маці Божай Будслаўскай, дароў Духа Святога ў выхаванні добрых і святых съятароў для Касцёла ў нашай Айчыне. Памятаем у малітвах!

Выкладчыкі і семінарысты МВДС

Паводле Catholic.by

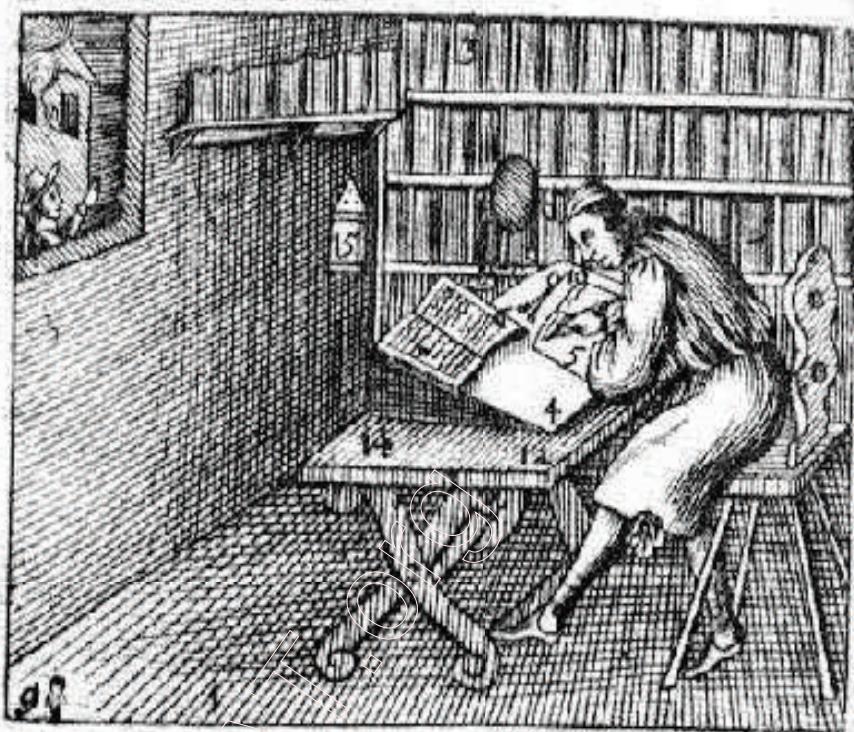
Каталіцтва і беларуская культурная

Часта нам даводзіцца сутыкацца с думкай аб tym, што праваслаёе на Беларусі мае больш глыбокія карані за каталіцтва. Але, зразумела, што ў гісторычнай навуцы, якая адна з самых залежных ад сучаснага стану грамадзтва, могуць сустракацца розныя недакладнасці. Таму мы зноў і зноў звязраемся да крыніцаў, каб лепш пазнаць гісторыю і нашыя духоўныя карані. Сёння мы звернемся да працы А. Жлуткі аб лацінскай пісьмовасці на Беларусі, каб пабачыць, што нашая вера на гэтай зямлі мае моцны падмурак і страдаўнюю традыцыю.

А. Жлутка

“Лацінская пісьмовасць і літаратура ў беларускай культурнай традыцыі” (урывак).

Паколькі сусветны падзел хрысьціянства на каталіцтва і праваслаёе адбыўся толькі ў 1054 г., а канчаткова аформіўся ў 1204 г., гэта значыць тады, калі большасць эўрапейскіх краінаў ужо былі хрысьціянскімі, то часам даволі складана, маючи на ўвазе больш ранні перыяд (VIII—X ст.), пэўна вызначыць першапачатковую канфесійную арыентацыю таго альбо іншага рэгіёну, а tym больш Беларусі, дзе дакладна не ўстаноўлены сам момант увядзеньня новай рэлігіі. У Полацкае княства, якое здавён было паўночнай брамай шляху «з варагаў у грэкі», яна магла быць завезеная альбо непасрэдна з Бізантыі, альбо варагамі, што запазычылі яе на Захадзе толькі ў 826 г., альбо заходнеэўрапейскім місіянэрамі, якія пранікалі на нашыя землі з IX ст.,магчыма, нават і раней. Існуюць

меркаваныні, што хрысьціянства ўсталявалася ў Полацкай зямлі яшчэ да прыніцца яго Ўладзімерам у Кіеве. У кожным выпадку павінна быць перагледжаная, не пацверджаная фактамі, афіцыйная вэрсія пра «кіеўскае» паходжанне хрысьціянства на Полаччыне. У літаратуры сустракаюцца таксама звесткі пра тое, што амаль у адзін час з хростам Кіева паводле ўсходняга абрэду (988 г.) князь Святаполк з дапамогай нямецкага біскупа Рэйнберга хрысьціў насельнікаў Турава паводле заходняга абрэду. Згадка пра каталіцкую біскупскую катэдру ў Тураўскім княстве, прыведзеная ў Кіева-Пячэрскім патэрыку пад 1105 г., змушае больш сур'ёзна паставіцца да гэтага паданья. Як паказваюць матэрыялы раскопак і дакументальныя крыніцы, касцёлы заходняга кірунку існавалі ў XII ст. у Полацку і Смаленску. У 1188 г. было створана Лівенская біскупства, якое пашырыла сваю дзейнасць і на ўладаныні Полацкага княства. А ў XIII ст., як съведчаць

дакументы, на полацкіх землях дзейнічала «Русінскае» біскупства «episcopatus Rutheniensis», уключанае ў 1255 г. у новаствораную Рыскую мітраполію, а таксама была заснаваная біскупская катэдра і ў самім Полацку.

У ранні перыяд (XII—XIV стст.) у распаўсюджваныні каталіцызму на нашых землях галоўную ролю адыгрывалі контакты (а ня толькі вайсковыя канфлікты) зь Лівенскім і Тэўтонскім ордэнамі, са скандынаўскімі краінамі, а таксама дзейнасць заходнеэўрапейскіх місіянераў. З другой паловы XIII ст. за палітычны ўплыў на беларускія тэрыторыі пачаў змагацца і польскі касцёл. Аднак першая ягоная спроба заваяваць пратэктарат над рэлігійным жыццём у нашых краях скончылася няўдала. Амаль разам з каранаванынем наваградзкага князя Міндоўга на караля (1253 г.) адбылося і афіцыйнае прызначэнне каталіцкага біскупа для ўсёй тэрыторыі, падпрадкалавай новаму ўладару. На гэтую пасаду быў кансэкраваны

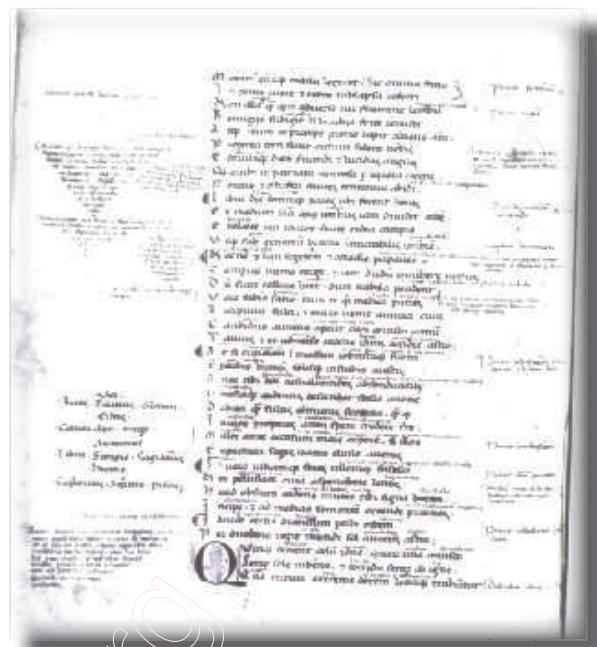
традыцыя

спачатку (каля 1252 г.) польскі дамініканец Віт. Але, ці таму што не спадабаўся Міndoўту, ці зь іншых прычынаў, ён ня быў дапушчаны да кіраванья дыяцэзіяй, а паводле асобных аўтараў, нават парапене і выгнаны, і мусіў адмовіцца (1 сакавіка 1255 г.) ад тытулу на карысць кандыдата ад Рыскай мітраполіі — Хрыстияна. Гэты апошні быў пастьвечаны, відаць, крыху пазней, падпарадкоўваўся непасрэдна папу і лічыўся першым афіцыйным і законным біскупам Вялікага Княства Літоўскага. Таму заснаванае пазней, у 1387 г., Віленскае біскупства нельга лічыць першым на тэрыторыі ВКЛ, і, як ужо даведзена, каталіцтва мела тут аседлаць задоўга да Ягайлавага хросту. Барацьба за аўтаномію нацыянальнага касцёлу працягвалася і пазней. Так, Вітаўт атрымаў ад папы пацверджанне дадзенага раней Міndoўту прывілею на непасрэднае пад-

парадкаванье біскупа Вялікага Княства Літоўскага рымскаму пасаду. Можа таму з 18 першых віленскіх біскупаў, якія кіравалі да XVII ст., толькі трох — першы, трэці і чацвёрты — былі палякамі. Астатнія — беларусы.

Суіснаванье ў нашай культуры двух магутных традыцыянальных комплексаў, двух тыпаў съветаў-прыманыя ў моманты іх збліжэння і сынтэзу спараджала найвышэйшы ўзълёт творчага генію народу. І наадварот, падчас узмацнення аналітычных, цэнтрабежных памкненняў, у перыяды канфліктаў Усходу і Захаду яно пагражала парушэннем нацыянальнай еднасці і нават распадам самога этнасу. У рэлігійных, а пазней і ў навуковых колах Рәсей даўно адчувалі своеасаблівасць, адметнасць беларускага праваслаўя ў яго «захаднім» адценіні — гэта добра заслужылае пісьмовасці, архітэктуры, іканапісу ды інш. У сваю чаргу, каталіцызм на Беларусі мусіў набываць пэўныя «ўсходнія» рысы. Зь цягам часу ўзаемны ўнутраны рух прывядзе да збліжэння дзівюю канфэсіяў і нараджэння Уніі як натуральнай праявы іманэнтнай духовай інтэнцыі нашага народа — ісці па-за сумпэречнасці, углыб зъяўваў, дзе яны яднаюцца альбо злучаюцца ў новым творчым акце.

З прыходам да нас хрысціянства, заснаваньнем першых храмаў і кляштараў пачала пашырацца і клясыч-

ная адукацыя. Гісторычнымі крыніцамі засведчанае існаванье клясычных прыхрамавых школаў ужо з X ст., калі былі заснаваныя епіскапскія пасады ў Полацку і Тураве. Крыху пазней узынікла Смаленскае епіскапства, пры якім была зкладзеная ў 1130 г. знакамітая грэка-лаціна-«руская» акадэмія, першым рэктарам якой быў грэк (?) Мануіл. Падобныя навучальныя ўстановы былі і ў іншых беларускіх гарадах — Полацку, Тураве, Наваградку. На жаль, для XI—XIV стст. з пэўнасцю мы можам гаварыць толькі аб навучальных установах т.зв. «рускага абраду», паколькі ў той перыяд ён, відаць, быў вызначальным. Але, несумненна, павінны былі дзейнічаць і школы пры каталіцкіх съвятынях, асабліва пры біскупскіх катэдрах. Аднак бесперапынныя руйнаваныні касцёлаў і кляштараў крыжакамі, зьнішчэнне падчас войнаў кніг і рукапісаў стварылі інфармацыйны вакуум у ведах пра каталіцкую адукацыю таго часу на Беларусі.

**Матэрыял падрыхтавала
Алена АРЦЁМЕНКА.**

Бэнэдыкт XVI абавясьціў 4 новых съвятых

У нядзелю з чэрвеня 2007 г., ва ўрачыстасць Найсвяцейшай Тройцы, на плошчы Свято-га Пятра ў Ватыкане Папа Бэнэдыкт XVI цэлебраваў съвятую Імшу, падчас якой абавясьціў 4-х новых съвятых: нідэрландскага съвятара пасіяніста Каала ад съвятога Андрэя, мальтыйскага съвятара Джорджа Прэку, польскага съвятара Шымона з Ліпніцы, а таксама французскую за-коныніцу Мары-Эжэні ад Езуса.

Такім чынам, усе новыя съвятыя паходзяць з Эўропы. У кананізацыйнай съвятой Імши бралі ўдзел прэзыдэнт Ірляндыі Мэры Макаліс, прэзыдэнт Мальты Эдвард Фэнэк Адамі, прэзыдэнт Польшчы Лех Качынскі з жонкаю, прэзыдэнт Піліпінаў Глёрыя Макапагал Арроё і міністар культуры Францыі Крыстын Альбанэль.

Каала ад съвятога Андрэя (съвецкае імя — Ян Андрэй Хубэн; 1821–1893 гг.) Святы Айцец назваў прыкладам таго, як любоў напаўняе жыццё, цалкам прысьвечанае апецы над душамі. «Падчас яго шматгадовага съвятарскага служэньня ў Ангельшчыне і Ірляндыі людзі прыходзілі да яго, просьчы мудрых парадаў, шукаючы спачуваньня, жадаючы яго аздараўляльнага дотыку. У хваробе і ў цярпеньні ён пазнаваў твар Укрыжаванага Хрыста, якога ўсё жыццё асаблівым чынам ушаноўваў», — сказаў Папа і на-гадаў, што айца Каала з гары Аргус, як яго паўсяоль называлі, ужо падчас пахаванья людзі лічылі съвятым.

Сябрам Хрыста і съведкам съвятасці назваў Папа съвятога Джорджа Прэку, які нарадзіўся ў Ла Валеце на Мальце (1880–1962 гг.). «Ён быў съвятаром, адданым эвангелізацыі: пра-паведніцтвам, творамі, духоўным кіраўніцтвам і ўдзяленьнем сакрамэнтаў, а перадусім

— прыкладам свайго жыцця». Такую характеристыку даў Святы Айцец першаму съвятыму мальтыйцу і заклікаў: «Няхай съвяты Джордж Прэка да-памагае Касьцёлу на Мальце і ва ўсім съвеце быць верным рэхам голасу Хрыста — уцелаўленага Слова».

«Шымон зь Ліпніцы, вялікі сын зямлі польскай і съведка Хрыста ў духу съвятога Францішка Асізскага, жыў у далёкія часы (1439–1482), але менавіта сёньня даеца Касьцёлу як актуальны ўзор хрысьціяніна, які, натхнёны духам Эвангельля, гатовы аддаць жыццё за братоў», — сказаў Бэнэдыкт XVI па-польску. Даючы характеристыку гэтаму съвятыму, Папа падкрэсліў, што Шымон зь Ліпніцы, напоўнены «міласэрнаю любоўю, якую ён чэрпаў з Эўхарыстыі, без ваганьняў спяшаўся дапамагчы хворым на заразную хваробу, якая і стала прычынаю яго съмерці». Святы Айцец даручыў апецы съвятога Шымона зь Ліпніцы ўсіх, хто пакутуе ад нястачы, хваробаў, самотнасці і сацыяльнай несправядлівасці. «Праз яго заступніцтва папросім для нас ласкі трывалай, дзеясной любові да Хрыста і да братоў», — заклікаў Бэнэдыкт XVI.

Гаворачы пра съвятую Мары-Эжэні ад Езуса (съвецкае імя — Ан-Эжэні Мійрэ; 1817–1898), Святы Айцец звязаў увагу на тое, што новая съвятая перш за ўсё нагадвае нам пра значэньне Эўхарыстыі для духоўнага развіцця ў хрысьціянскім жыцці. «Яна разумела выключнае значэнне інтэлектуальнага, маральнага і духоўнага выхаваньня маладога пакаленія, асабліва дзяўчатаў, такім чынам, каб, стаўшы дарослымі, яны маглі несьці поўную адказнасць за свае сем'і, а таксама ўдзельнічаць у грамадzkім жыцці і ў жы-

цьці Касьцёла», — сказаў Папа, заклікаўшы пры гэтым, каб прыклад съвятой Мары-Эжэні ад Езуса «і сёньня натхняў жанчын і мужчын на перадачу моладзі тых каштоўнасцяў, якія дапамогуць ёй становіща дарослымі, радаснымі съведкамі Уваскраслага».

У сувязі з урачыстасцю Найсвяцейшай Тройцы Святы Айцец сказаў: «Пасля Велікоднага пэрыяду, пасля перажывання падзеі Пяцідзесятніцы, якая аднаўляе хрост Касьцёла ў Святым Духу, цяпер скруйма позірк да, так бы мовіць, „адкрытых нябёсаў“, каб вачыма веры ўвайсці ў глыбіню таямніцы Бога, адзінасутнага ў Трох Асобах: Айца і Сына, і Духа Свято-га». Папа нагадаў, што хвала Божая адлюстроўваецца ў жыцці съвятых, і сардэчна прывітаў усіх пілігрымаў, кардыналаў, а таксама прысутных на цэлебрацыі кіраўнікоў дзяржаваў. Бэнэдыкт XVI звязаў увагу на шматлікія і няспынныя зъяўленні съвятых у Божым народзе на працягу стагодзьдзяў: «Мудрасць Божая прайўляецца ў сусьвеце ў разнастайнасці і прыгажосці яго элементаў, аднак яе найдаска-налейшым стварэннем зъяўляюцца съвятыя».

На заканчэнні Папа заклікаў: «Дзякуем Богу за цуды, якія ён зъдзейсніў у съвятых, у якіх звязе Ягоная хвала. Дадзім жа іх прыкладу завалодаць намі, дадзім весьці сябе іх вучэнню, каб усё нашае жыццё стала, як і іх жыццё, съпевам праслаўленія і хвалы Найсвяцейшай Тройцы. Няхай гэтую ласку вы-прасіць для нас Марыя, Каалаева ўсіх съвятых, а таксама за-ступніцтва гэтых чатырох новых „старэйшых братоў“, якім мы з сёньняшняга дня з радасцю ўшаноўваем».

Паводле Catholic.by

Крочачы да съвятых месцаў

Лета - час падарожжаў. Зь ўляеца магчымасць, і мы адпраўляемся: ў іншую краіну, горад, праведаць сяброў ці да бабулі на вёску. Новыя ўражаныні і прыемны адпачынак - вось мэта нашага перамяшчэння з пункту А ў пункт Б. Ці можа быць іншы сэнс у дарозе акрамя адольвання кілемэтраў? Можа! На Беларусі толькі пачала адраджацца традыцыя падарожжаў да съвятых месцаў - пілігрымак. Гэта той шлях, што сымбалізуе наогул увеселавечы лёс, лёс "вандроўнікаў і прыхадняў на зямлі". Бацькам пілігрымаў можна лічыць Абрагама, Езус ўжо ў 12-гадовым узросце адправіўся ў пілігрымку ў Ерусалем; заклік Збаўцы "Ідзі за мной!" прынялі апосталы; першыя хрысьціяне адпраўляліся ў падарожжы да Трумны Хрыста, наведвалі кляштары і пустэльні. Пасыля заваявання Палестыны мусульманамі, працягваліся пілігрымкі ўжо да ўсходніх санктуарыяў. У часы ранняга Сярэднявечча імі былі, напрыклад, трумна Сьв. Якуба Апостала ў Гішпаніі, а таксама месца пахавання апосталаў Паўла і Пятра ў Рыме. Съвятое месца стала нібы намётам паміж чалавекам і Стварыцелем, своеасаблівым месцам сустрэчы. Менавіта на такую сустрэчу адпраўляюцца ўдзельнікі пілігрымак. Ідуць з просьбамі, падзякамі ці жалуючы аб зъдзейсненых грахах.

Пілігрымкі, вядомыя яшчэ зь біблійных часоў, былі важнай часткай жыцця беларусаў у мінулым (нагадаю аб "Падарожжы да Съвятых месцаў у Эгіпет князя Мікалая Крыштафа Радзівіла") і зараз зноў становяцца папулярнымі як сярод моладзі, так і людзей сталога веку. Тым больш, каб зъдзейсніць рэлігійнае падарожжа, не абавязкова адпраўляцца ў Фаціму, Людзі ці Рым. У Беларусі таксама наход-

зіцца некалькі пілігрымкі ў жыцьці хрысьціяніна санктуарыяў.

Гэта, у першую чаргу, ужо вядомы нацыянальны санктуарый у Будславе, дзе знаходзіцца вобраз Маці Божай Будслаўскай - апякункі Беларусі. А таксама месцы менш знаныя, такія як Лагішын, дзе знаходзіцца вобраз Маці Божай Каралевы Палесціні ў Бялынічах. Менш вядомыя, але цікавыя сваёй гісторыяй. Вось якую легенду мае першы вобраз: "...У часах швэдзкага "патопу" наш край моцна цярпеў ад вайсковых наездаў. Аднаго дня атрад збройных наймітаў атабарыўся ў славным Лагішыне. Галоўны камандзір атраду, нейкі Галабурда, вырашыў забраць цудоўны Абраз Маці Божая сабе ѹзвесьці яго з краю. Але сталася так, што ён загасціваўся ў местачковага солтыса Лагішына, у пана Малішэўскага. Той Галабурда загарнуў быў абрауз у радно ѹпаставіў каля дзівярэй у сенцах. А як зьнянацку зайгралі рушэньне, то ѹпаставіўся ѿ солтысавай хаце. Пэўна, сама Апякунка нашая зьбіла з панталыку камандзіра наймітаў, схаваўшыся ад ягоных хцівых вачэй. Пабожныя ж Малішэўскія занеслыі цудоўны абрауз ѿ съвятыню, дзе ён неўзабаве ўславіўся шматлікімі цудамі. Асаблівае заступніцтва Маці Божай, Каралевы Палесціні, выявілася, калі акаліла съвятыню ад вялікага пажару, у часе якога згарэлі блізу ўсё дамы Лагішына...". А гісторыя вобразу Маці Божай Бялыніцкай звязаная з кармеліцкім кляштарам, пабудаваным там князем Львом Сапегам у якасці вотума ўдзячнага за атрыманую перамогу над Москвой ў 1618 годзе. Мураваны касьцёл з'явіўся ў Бялынічах ужо ў XVIII ст. ў сувязі з тым, што абрауз са згоды папы Бэнедыкта XIV атрымаў зачалатую карону. Летам 1995 года, у час III Фэстывалю Рэлігійнай

Музыкі "Магутны Божа" праз Бялынічы прыйшла пешая пілігрымка католікаў з Москвы, Пецярбургу і Растову а таксама з Калінінграду, якія разам з гасцінічамі фэстывалю з Фрынцыі, Польшчы ў прысутнасці шматлікага мясцовага жыхарства ўдзельнічалі ў асьвяченай пляцоўкі для пабудовы кляштару. І Бялынічы, і Будслаў, і Лагішын ужо некалькі гадоў сустракаюць вернікаў, што ідуць з розных куткоў Беларусі. Для кагосьці гэта стала традыцыяй, а хтосьці адправіцца ѿ пілігрымку ўпершыню. Але, напэўна, кожнаму варта задаць сабе важнае пытаныне перад тым, як распачаць падарожжа: "Навошта я сабраўся ісьці?", "Што для мяне азначае пілігрымка?". Калі геаграфічны пункт становіцца тваёй мэтай, губляеца сэнс пройдзенага шляху. Бо ня стомленасць пасыля доўгай дарогі павінна стаць вынікам, а наадварот - духоўнае аднаўленыне, акрыяныне, умацненыне духу. Нельга, каб падарожжа стала толькі падарожкам без унутранай працы, без засяроджвання ўвагі над сэнсам пілігрымкі. А ён значна шырэй, чым простае адольванне адлегласці. Вера патрабуе, каб мы штосьці зъмянілі ѿ сабе саміх. Гэта шлях удасканалення, лек супраць самаўпэўненасці, апраўдавання сваіх слабасцей, сваёй абыякавасці. Калі пасыля пілігрымкі ты не заўважаеш пераменаў - гэта сумны знак дарэмнасці мазалей на нагах. Асцэза, унутраная сканцэнтраванасць, акумуляцыя духоўных сілаў - гэта той выслак, неабходны для ўнутранага падарожжа, для адольвання адлегласці, што дзеліць цябе і Бога. Калі звычайнае падарожжа часта становіцца спробай схавацца ад штодзённых абавязкаў, то пілігрымка наадварот - ящиэ

Чэрвень 2007

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацьв.	Пятн.	Суб.
					1 свв. Юстына	2 Марціліна і Пятра
3 <u>Святой Тройцы</u>	4 <u>свв. Баніфасія</u>	5 <u>свв. Норбэрта</u>	6 <u>Цела і Крыві</u>	7 <u>свв. Ядвігі</u>	8 <u>свв. Эфрэма</u>	9
10 <u>X звычайная</u>	11 <u>свв. Барнабы</u>	12 <u>свв. Анто- ния Паду- анская</u>	13 <u>свв. Міхала Козалія</u>	14 <u>Найсв.- Сэрца Езуса</u>	15 <u>Сэрца НПМ</u>	16
17 <u>XI звычайная</u>	18 <u>свв. Рамуальда</u>	19 <u>свв. Алаізія</u>	20	21 <u>свв. Алаізія</u>	22	23
24 <u>Нарада Яна Хры- сьціцеля</u>	25 <u>свв. Дароты</u>	26	27 <u>свв. Кірыла</u>	28	29	30 Першых Мучанікаў

Працяг,
пачатак на 7
стар.

Кроначы...

больш акцэнтуе ўвагу на хрысьцянскіх абавязках: малітве, удзеле ў Святой Эўхарыстыі. Нягледзячы на “турыйскія” ўмовы, нельга падыходзіць да Сакратменту Паяднання непадрыхтаваным, імправізаваныне і ўнутраная расьсейнасць становіцца нетрывалым фундаментам. Наогул, пілігрымка становіцца праверкай, як у тваім жыцьці ўласблююцца твае ж ідэалы, думкі і сістэма каштоўнасцей. Такое сабе спалучэнне тэорыі з практикай. І гэта датычыцца ня толькі стасункаў чалавека з Богам, але і адносінаў зь іншымі людзьмі. Вельмі важна захаваць унутраны спакой неабходны для падарожжа як свой уласны, так і свайго бліжняга. Напачатку пілігрымы падарожнічалі ў самоце. Але з-за небясьпекі і розных цяжкасцей людзі началі аб'ядноўвацца ў групкі. Талерантнасць разам з пакорай дапамагае ісці па адной дарозе разам зь іншымі. Але бывае так цяжка зьмірыцца з tym, што твае інтэрэсы могуць не улічвацца поўнасцю. Менавіта ў такіх выпадках дапамагае арганізацыя і пэўныя правила, якія кожнага па асобку задавальняць мо і я будуць, але вось для ўсёй групы цалкам падыйдуць. Трэба па старацца адмовіцца ад уласнага эгаізму і быць больш чуальным да іншых. Насамрэч, да спаткання з Богам трэба быць добра падрыхтаваным. Падрыхтаваным да цяжкасцяў, пакуты, уласнага бясцілля і чужых нараканняў, да таго, каб несці крыж. З пакорай і заспакаеннем, усведамляючы велічнасць гэтага шляху любові.

Алена СЫСОЙ

PATER NOSTER

у Інтэрнэце!

Паважаныя вернікі! Дзякуючы дабрачыннай дапамозе нашага сябра зь Любліна (Польшча) сп. Міхала ВУЙЦІКА, Вы маеце магчымасць чытаць нашую газету за пасярэдніцтвам Інтэрнэту.

Сцягнуць свежы нумар у pdf-фармаце Вы можаце на пачатку кожнага месяца. На жаль, з друкаванай вэрсіяй часам здараюцца затрымкі, таму заахвочваем карыстацца таксама з электроннай вэрсіі нашага выдання са старонкі:

WWW.EUROMIXBURG.ORG

редкалегія

Паважаныя вернікі і дарагія чытачы!

Для таго, каб кожны з Вас штомесяц мог трymаць у сваіх рукох свежы нумар газэты, неабходныя фінансавыя сродкі. Дзякуючы добрым людзям мы маем бясплатную паперу і друк нашага выдання. Аднак штомесяц мы рассылаем поштай “PATER NOSTER” ва ўсе парафіі Гомельскай вобласці, а таксама ў іншыя гарады і касцёлы Беларусі: Бабруйск, Валожын, Баранавічы, Заслаўе, атрымлівае нашую газету таксама Чырвоны касцёл у Менску і некаторыя прастаўнікі сучаснай беларускай каталіцкай інтэлігенцыі. Усё гэта патрабуе затратаў на капэрты і паштовыя паслугі. Ёсьць таксама парафіі, якія яшчэ хацелі б атрымліваць нашае выданье, аднак мы ня маем для гэтага адпаведных рэсурсаў.

Таму звяртаемся да Вас з просьбай аб прапаказаныні ахвяраваньняў на adres Жлобінскай парафіі святога Казіміра з пазнакай “для газэты”. Больш падрабязную інформацыю можна атрымаць, звязаны ўсяго на телефон парафіі: (02334) 2 94 84 альбо на электронны adres: centrum.pn@gmail.com.

Загадзя шчыра дзякуем!

З павагай і малітвой, галоўны рэдактар.

PATER NOSTER

газета ствараецца хрысьцянскай моладзьдзю

штомесяцовы бюлетэн் парапії
святога Казіміра ў Жлобіне

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёмэнка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піянераў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца зь ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.

